

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 26

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
1 Iulie 1939

SÂNGELE LUI ISUS

Predică ținută la Radio dela Institutul Biblic al lui Moody, în 3 Iunie 1939, de I. Cocuț

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”.

Cuvintele acestea cuprind miezul Evangheliei lui Isus Hristos.

Se spune că un fiu al unei familii credincioase, a plecat într-un oraș departe, ca să studieze și să-și găsească de lucru. Ajungând între prieteni noi, dar lumești, el a uitat de religia părinților săi și de Dumnezeu lor și a început să trăiască o viață păcătoasă. A căzut mai adânc și mai adânc în păcat și fărădelegi. A mers din rău în mai rău. A vrut să guste toate bucuriile vieții, dar în curând a aflat că ele nu sunt bucurii, ci otrăvuri. Păcatul i-a lăsat un suflet pustiu și apăsător, o conștiință sbuciumată și tulburată și o inimă desgustată și descurajată. Într-o seară era mai neliniștit ca oricând. Rămăsese fără niciun ban în buzunar. Prietenii de păcate îl părăsiseră. Școala la care umblase, l-a dat afară. Păcatele multe începeau să aibă urmări și în corpul său. Simțea că o boală îl roade tot mai tare. S'a plimbat de străzi până noaptea târziu, mergând încoace și încolo, ca omul beat. Atunci Satan s'a apropiat de el și i-a șoptit: „Există o singură scăpare pentru tine: să te ucizi, să pui capăt vieții!” Așa voiu face, și-a spus el. Cu acest gând în minte, s'a grăbit spre casă pentru a-l îndeplini. A intrat în odaia sa și s'a uitat roată prin ea, să-și mai vadă odată lucrurile înainte de a-și sbura creierii cu revolverul care stătea încărcat pe masă. De odată, însă, ochii lui s'au oprit asupra uneia dintre cărțile sale. Era Biblia pe care i-o dăruiseră părinții săi, la plecarea de acasă. N'o mai cercetase de atunci. Ia s'o deschidă el acum și să citească ceva din ea înainte de a se sinucide.

Dumnezeu însă, a rânduit ca el

să deschidă drept la cuvintele acestea: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. „De orice păcat?”, s'a întrebat el. Se poate asta? „Ia să văd câte feluri de păcate am făcut eu” și-a zis tânărul nostru. A luat o hârtie albă și a început să scrie pe ea păcatele sale. Apoi s'a uitat peste listă. Erau toate acolo, toate păcatele urite ale lumii acesteia, afară de unul. Lipsea omorul. Dar acum el era gata să-l facă și pe acesta, omorându-se pe sine. Lista păcatelor sale l-a îngrozit. Rugăciunile unei mame de departe începeau să fie răspunse, Fiul ei se văzu cel mai netrebnic om de pe pământ. Dar ochii lui se îndreptară din nou spre Biblie.

Acolo scrie clar: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. De orice păcat, se întreabă din nou tânărul, fie acesta oricât de mare și de greu? Da, așa scrie, că sângele lui Isus îl curățește **de orice păcat**. Asta înseamnă că mai e speranță, că el poate scăpa de viața aceasta ticăloasă, că are ocazia să înceapă din nou o altă viață! Și fruntea lui se însenină! Inima începu să-i ardă! Poate, Dumnezeu îl va ierta. Genunchii lui începură să se îndoaie și el începu să se roage pocăindu-se de păcatele sale și cerând iertare. De pe genunchi s'a sculat un om nou. El simțea într'adevăr că sângele lui Isus Hristos l-a curățat de orice păcat, că lanțul a fost rupt și el e azi liber să înceapă o viață nouă cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Era cel mai fericit om de pe pământ.

Da, iubiți ascultători, sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat. Dar vă dați Dvoastră seama ce înseamnă aceasta?

Inseamnă, întâi, că păcatul e o pată grozavă pe inima noastră. Sunt anumite pete sau murdării

care se spală sau se curăță ușor. Cu puțină apă și săpun le scoți din haine. Dar sunt anumite pete pe care nu le înlături cu ușurință. Ele cer mijloace speciale, pentru a putea fi curățate. Dar nu există nicio pată pe pământ care să se asemene cu păcatul. El a pătruns așa de adânc în sufletul omenesc și s'a înrădăcinat atât de tare, încât nu s'a găsit niciun mijloc pe această lume ca să-l curățească. Tot sângele taurilor, al țapilor și al mieilor jertfiți de Israel, n'a putut curăți un singur păcat. Nu s'a găsit în cer și pe pământ nicio altă cale prin care pata păcatului să fie scoasă din viața omenească.

Apoi aceste cuvinte mai înseamnă că dragostea lui Dumnezeu e foarte mare. Când El a văzut că nu există nicio altă cale de a vindeca sufletul omenesc de rana păcatului, El n'a cruțat pe însuși Fiul Său, ci l-a dat la moarte pentru noi. Sângele Lui s'a vărsat din belșug pentru noi, s'a vărsat până la ultima picătură.

Priviți-L în Ghetsimani; sângele Lui se varsă aici. Paharul păcatelor noastre îi apare în față; Fiul lui Dumnezeu se cutremură în prezența lui. El cade la pământ și plânge. El se roagă și sângele Lui începe să curgă prin porii frunții și ai feței. Sau căutați la El în mâinile soldaților romani! El îl leagă, îl desbracă și apoi îl bat cu nuielele acelea noduroase și usturătoare, peste spate. Loviturile ard, pielea crapă, sângele curge. El curge pentru păcatele mele și ale tale.

Apoi soldații împletesc o cunună de spini și o apasă brutal pe fruntea Lui. Iau o trestie și îl lovesc peste cap. Spinii se bagă fulgerător în carne și sângele curge pe frunte și pe față. El curge pentru fărădelegile mele și ale tale.

Continuare în pag. 4-a).

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 26. Sâmbătă 1 Iulie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
In străinătate 250 lei

**Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.**

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Cu acest număr de FARUL, trimitem și Nr. 3 din MANA ZILNICĂ, tuturor acelor, care au abonat-o pe anul întreg.

Frații sau prietenii noștri care nu au abonat MANA, sunt rugați și îndemnați să o aboneze cât mai curând și o vor primi până la sfârșitul anului. Eu simt o mare bucurie când pot să-i citesc lecțiile zilnice. Fiecare lecție e ca o picătură de rouă duhovnicească din binecuvântările cerești. Fiecare dintre noi avem nevoie de hrană proaspătă pentru corpul și sufletul nostru. MANA ZILNICĂ ne-o va da din belșug. Abonamentul pe jumătatea de an ce vine e de 12 lei.

Acest număr de FARUL CREȘTIN e ultimul care se mai trimite celor abonați pe un jumătate de an. Pentruce vreți să fie ultimul? Abonamentul pentru restul anului e numai 60 de lei. De câteori dăm noi 60 de lei pe lucruri de nimic sau care nu ne aduc folos! Până când, FARUL poartă lumină în fiecare săptămână, neobosit și veșnic nou în vestirea Cuvântului vieții. Deci nu-i nesocotiți lumina ce ar dori să pătrundă în toate casele întunecate de păcat, și trimiteți în grabă 60 de lei la casierul FARULUI: N. Oncu, Str. Blanduziei No. 4 Arad.

Impreună cu abonamentul dv. încercați să faceți și abonamente noi. Sfârșirile și munca D-voastră vor fi încununată cu binecuvântări. FARUL mai are nevoie de mult sprijin și ajutor pe care numai scumpul nostru cetitor îl pot da. Deci la lucru și ziceți: „Cu Dumnezeu și pentru lucrul Său, înainte!”

CLEVETIREA

de M. Dumitrașcu

Păcatul, mare sau mic, sub toate aspectele lui este o scârbă înaintea Domnului, este urât de Dumnezeu, pentru că e o calcare a voiei Sale și trebuie pedepsit. „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6:28).

Nimeni de pe pământ nu poate spune că n'are păcat, căci aceasta ar însemna o lipsă de bun simț față de Cuvântului lui Dumnezeu și completă lipsă de seriozitate. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3:23); și „Dacă zicem că n'avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:8-9).

Așa dar, este clar că toți sunt păcătoși, dar tot atât de clar este că, dacă ne recunoaștem păcatele, le mărturisim lui Dumnezeu și luăm jertfa Domnului Isus ca făcută pentru noi, avem promisiunea că El ne iartă: „Și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7).

Această iertare, această curățire de păcat au dobândit-o toți credincioșii Domnului Isus, prin credință, toți membrii bisericii Lui adevărate și vii, dar oare rămân ei mai departe neatinși de niciun păcat? Aceasta ar fi de dorit și Domnul o cere dela noi, dar adesea, din lipsă de veghiere, se strecoară în viața noastră păcate, asemănătoare „vulpilor mici” care aduc multă pagubă vieții sufletești individuale și chiar bisericii întregi.

Să luăm de data aceasta păcatul clevetirii, sau cum se mai zice al vorbirii de rău și să examinăm viața noastră ca să vedem nu cumva într-o măsură mai mare, sau mai mică, s'a strecurat și este practicat și de noi. O, ce tristă constatare poți face printre membri bisericii lui Hristos, cu privire la păcatul clevetirii! Sunt mulți bărbați și femei care practică acest urăcios păcat. Sub numele de frați și surori, trăiesc în biserică, dar caută s'o ruineze prin păcatul clevetirii. Ei sunt bolnavi când n'au de vorbit despre cineva ceva rău, cu care l-ar putea înnegri. Ei sunt aceia, cum bine i-a numit cineva „limbă lungă”. Dumnezeu să te păzească de

astfel de limbi otrăvitoare, uci-gătoare de frați, de suflete. Aceștia, bărbați sau femei, umblă prin casele fraților ca să poată vedea ceva, sau auzi ceva pentru a putea apoi povesti altora, sau pentru a spune ce a zis despre ei, sau despre casa lor cutare sau cutare, ca apoi să poată duce înapoi ce au zis aceștia despre ei. Și așa aprind focul certei între frați, îi fac să se urască, să se privească urât și să piardă dragostea dumnezească unul față de altul. E de ajuns într-o biserică creștină să fie unul sau doi astfel de membri ca să desbina întreaga biserică și dacă nu se iau măsuri la timp, s'o ruineze chiar.

De câteori te vizitează astfel de persoane, ai prilejul să constăți că ei n'au plăcere să cânte, să citească din Cuvântul Domnului, sau să se roage, ci numai să povestească despre ce-a făcut, sau despre ce-a zis cutare sau cutare. Cuvântul Domnului spune: „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului” (Efes. 5:19).

E bine ca frații și surorile să-și atragă atenția unii altora asupra unor fapte sau vorbe care nu sunt îngăduite de Dumnezeu, dar cum spune Domnul: „Între tine și El”, aceasta nu numai că este îngăduit, dar și poruncit de Domnul Isus; însă este oprit să clevetiști pe seama cuiva. Apostolul spune în Coloseni 3:8: „...lăsați-vă de clevetire”.

În Vechiul Testament, în cartea Numeri cap. 12, se vorbește de un caz de clevetire. Maria, sora lui Moise și Aaron, a vorbit împotriva fratelui său Moise din pricina soției acestuia de neam etiopian. Ea ar fi putut foarte bine să vorbească direct cu Moise ceea ce ar fi avut de spus, căci doar era fratele ei, dar păcatul clevetirii a înșelat-o, că s'a gândit să spună în așa fel ca Moise să nu audă, dar a fost cineva care a auzit-o. A fost Domnul. La aceasta nu s'a gândit, cum nu se gândesc nici clevetitorii din zilele noastre. Domnul s'a aprins de mânie împotriva lui Aaron și a Mariei pentru clevetire și pedapsa Lui a lovit greu pe Maria.

Cred că vina lui Aaron a fost că,
(Continuare în pag. 8-a).

RELIGIO ILLICITA

de Petru Truța

Istoria Faptelor Apostolilor este o prezentare foarte sumară a luptei dată de Biserica lui Hristos, în primul veac al erei creștine.

Privind în urma noastră, până chiar în prima parte a întâiului veac creștin, în viața acelor care au fost urmașii lui Hristos, noi observăm asemănări netăgăduite la toți dintre ei. Pentru noi, poporul baptist nu poate fi decât un motiv de mângâiere și întărire, privind în același timp la creștinii primului veac și la acei care astăzi sunt turma mică și prigonită a Păstorului celui mare. Dintre multe asemănări, să ne gândim numai la următoarele:

1. *Aceeași credință.* Creștinii din trecut sunt legați de creștinii din prezent prin aceeași credință. Nu pot să fie două feluri de credințe creștine. Există o singură credință, una care nu se deosebește de viață, una care vine direct dela Hristos. Noi credem într'un Hristos viu, într'un Hristos care trăiește. El are toată puterea în mâinile Sale. El are direct de a face cu viețile noastre. El are puterea să le schimbe și să le facă tot mai mult după voia Sa. El cere, într-o formă poruncitoare, fiecărui urmaș al Său ceea ce a cerut lui Nicodim: „Tu trebuie să te naști din nou”. El este profetul unei vieți despărțită de păcat. Noi credem în Hristos ca Domn al nostru, cu drepturi peste viețile noastre. „Un Domn, o credință, un botez” sunt cuvintele de ordine ale apostolului. Un Domn care trebuie să stăpânească în viața noastră. Aici este deosebirea între religiile creștine vechi și între cele noi. Religia care nu poate face deosebire între cei născuți din nou și între cei morți în păcatele lor, religia care îngăduie păcatul în toate formele lui urâte și distrugătoare, religia care nu propovăduiește o viață nouă în Hristos, este o religie fără de Hristos. Cel născut din Hristos este în lume dar el nu este ca lumea. Întrebarea cea mai mare pentru el este: „Ce ar face Isus în locul meu?” De aceea viața lui devine ca și viața lui Hristos, neobișnuită pentru ceilalți, și o mustrare. Lumea, în loc să-l iubească, îl urăște cum L-au urât și pe Hristos. Viața lui, cuvântul lui, lucrul lui, vor fi tot atât de neînțelese cum au fost ale Aceluia care, a murit pe cruce. Ele aduc o revoluție, ele cer o schimbare a felului trupesc de a trăi al oamenilor, într'un fel duhovnicesc, într'un fel creștin.

Credința în Hristos nu este nici tăcută nici indiferentă. Ea este ca un izvor de apă isbucitoare. Ea cere expansiune, cere să se lătească, să curgă. Nimeni, din toți cei care o au cu adevărat nu pot să tacă. Ei trebuie să vorbească, ei trebuie să spună lumii ceea ce au spus

apostolii: „Noi am găsit pe Mesia”. Noi credem în realitatea Împărăției lui Dumnezeu. Pentru această împărăție veșnică și pentru Regele ei, oricare creștin este în stare să moară. Noi credem că toți cei care sunt pentru idealurile acestei împărății, nu pot fi decât pentru cea mai mare binecuvântare, propășire și ridicare a oricărui stat în care trăiesc.

Noi credem într'un botez. El este legământul nostru cu cerul. El este simbolul învierii noastre în Hristos, după ce am murit față de o lume în care domnește păcatul. Noi credem că botezul trebuie săvârșit conform învățăturilor sfintei Scripturi, că este o poruncă divină și că se poate administra numai celor care cred, acelor care se întorc dela păcat la o viață nouă în Hristos. Noi credem că nimeni nu poate fi constrâns peste conștiința lui, să primească o credință sau o religie. Cu aceasta s'ar viola, s'ar călca în picioare cel mai sfânt drept cu care omul a fost creat de Dumnezeu: *Voința și libertatea*; dreptul fiecărui om de a alege pentru sine însuși, drept pentru care fiecare om este ținut răspunzător înaintea lui Dumnezeu, drept peste care însuși Dumnezeu, în sfîntenia Lui, nu trece.

2. *Aceleași persecuții.* Biserica lui Hristos, în toate vremurile a fost prigonită. În lucrarea pe care ea a întreprins-o, a avut în contra ei împotrivirea lumii întregi. Persecuțiile în contra creștinilor nu sunt ceva nou niciodată. Toți cei care vor avea aceeași credință și zel, pe care l-au avut creștinii primelor zile, vor întoarce în contra lor răutatea lumii. Aceasta este lupta dintre lumină și întunec; între adevăr și minciună; între curățenie și păcat; între cer și iad. Viața celui creștin care nu stărnește niciun interes în jurul ei, este o viață stinsă. Fiecare creștin trebuie să fie o lumină aprinsă în întunec. Căile acestei lumi sunt cu totul deosebite de căile lui Hristos. Din momentul în care nu mai mergi pe căile lumii, prietenii tăi cei mai buni, chiar tatăl tău și mama ta încep să te urască. Inșiși cei din casă îți devin dușmani. Hristos a avut în contra Lui pe acei care erau frații Lui. Și El a spus: „Aduceți-vă aminte de vorba pe care v'am spus-o: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M'au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigonii. Ba încă va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu”. Călea spre biruință trece pe la cruce. Fără luptă nu este cunună. Persecuțiile arată că ceva viu și de valoare ia locul la ceva mort și trecut. Fiecare secol trebuie să-și aibă martirii ei și religia creștină, credința vie în Hristos, i-a avut în toate veacurile. Isus a prevenit pe ucenicii Lui

în ce privește valurile de persecuții care vor veni peste ei: „Atunci vă vor da să fiți chinuți și vă vor omori; și veți fi urși de toate neamurile, pentru Numele Meu”. Matei 24:9. „Dar înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi, și vă vor prigonii; vă vor da pe mîna sinagogilor vă vor arunca în temnițe, vă vor țări înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina Numei Mele”. Luca 21:12. Iar apostolul Pavel, în scrisoarea a doua pe care i-a trimis-o lui Timotei, i-a spus: „De altfel, toți cei ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigonii”. Cuvântul bătrânului Ioan din Patmos se adresează însă tuturor celor care trăiesc în Hristos: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce... Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”.

3. *O luptă dreaptă, o luptă cu isbândă.* „Vivere est militare”. Viața este luptă. Noi toți trebuie să luptăm în viață. De ce nu am lupta „lupta cea dreaptă”, cum spune apostolul Pavel? Lupta creștinilor trebuie să fie pentru împărăția lui Hristos. Ei cred în Hristos, ei trăiesc pentru Hristos și ei se luptă pentru Hristos! Nu importă că ei sunt urși și haiduți de lume. Dacă ar fi ca lumea, lumea i-ar iubi. Dar ar mai putea ei atunci să schimbe lumea? Ar mai fi ei sarea pământului, lumina lumii? Noi privim astăzi la șiragul întreg de martiri și spunem că lupta lor nu a fost zadarnică; cauza lor a fost dreaptă, cauza lor a fost sfântă; lupta lor a fost încoronată. Istoria probează că ei au avut dreptate, chiar dacă cei de pe timpul lor i-au persecutat. Șiragul mare de martiri creștini sunt cea mai nesdruncinată dovadă, că minoritatea sfântă care a stat pentru Hristos a avut dreptate. Astăzi sunt milioane de creștini pretutindeni pe pământ. Da, noi avem încrederea aceasta nesguduită, că toți dușmanii lui Hristos sunt și vor fi dați de rușine. Nouă nu ne este rușine de Evanghelia lui Hristos, pentru că ea este puterea lui Dumnezeu. Noi credem în biruința finală a acestei Evanghelii, noi credem în biruința finală a lui Hristos.

4. *Un motiv de mângâiere.* Pentru toți creștinii de pe pământ trebuie să fie o mare bucurie faptul și încredințarea, că lupta lor este deja câștigată; și este deja câștigată pentru că ei stau în această luptă alături de Hristos. Noi avem siguranța desăvârșită că Hristos nu poate să dea faliment. Astăzi istoria nu poate tăgădui influența mare pe care a avut-o Creștinismul în lume. Au fost creștinii persecutați, bătuiți, maltratați, batjocoriți, arși pe rug, exilați, considerați un mare rău.

(Continuarea în pag. 8-a).

India

Anthony Norris Groves

S'a născut la 1 Februarie 1795, dintr-o familie săracă în care era unul din cei șase copii. Din cauza greutăților familiare a stat la un unchiu de al său, într-un oraș vecin, unde a studiat școala primară. La 19 ani a terminat medicina, devenind dentist.

Desgustat de viață din cauza unchiului care nu voia să-i dea pe Mary, fiica lui, în căsătorie, căută refugiu și pace la Mântuitorul, oferindu-se ca misionar pentru străinătate. Apoi, întâlnindu-se cu o altă misionară, care-i istorisește ce a făcut Hristos pentru el, găsește mântuirea pe care o primește bucurios. Pregătindu-se pentru misiunea în străinătate, se căsătorește cu Mary, și în anul 1829, pornește spre India.

Primul început misionar la Bagdad.

Întâi a fost ca doctor, apoi a fost primit ca învățător la o școală unde predă limba engleză, tipărend bucăți din Biblie pentru elevi și pentru ceilalți oameni. Dar după doi ani, în anul 1831, izbucni în oraș ciuma. Zilnic mureau câte 150 de oameni. Peste o lună, mureau între 1500—2000 zilnic.

Morții erau arși pe pietre, pe străzi și, puțini de tot, îngropați.

În acest timp, Anthony Norris Groves, împreună cu soția lui, îngrijeau de bolnavi, hrăneau copiii orfani, împărțind puținul pe care-l aveau, cu ceilalți. Mai târziu urmară și revărsările puternice ale Tigrului, care au inundat 7000 case.

Cei ce mai rămaseră în oraș, sănătoși, au fugit, ei însă au stat mai departe în oraș. Apoi a urmat foametea, focul și războiul. Soția și copiii au murit, dar el a rămas. După ce s'au terminat nenorocirile, a mai lucrat un an în Bagdad, redeschizând școala sa.

Mai târziu se mută în alt oraș indian, Madras, unde muncea mult, neîncetând să învețe și să predice pe Hristos. El a fost unul dintre primii misionari care au muncit foarte mult. A muncit zi și noapte pe un pământ stâncos ca să-l pregătească pentru sămânța divină. După osteneală și muncă multă, Dumnezeu i-a îngăduit să vadă roșul muncii, căci inimi-

le Indienilor se deschideau pentru Hristos, pentru Dumnezeu.

Obosit, s'a retras în Anglia, la vârul său George Müller din Bris-

tol, unde, în 20 Martie 1853, a cunoscut ce înseamnă: „S'a desbrăcat de tot ce-i pământesc și s'a dus în glorie”.

„Mergeți înainte”

de Earl Truța

Cu acest motto ca și călăuză, surorile din Jugoslavia au organizat Uniunea lor, a Societăților Femeilor. Am avut mare onoare și plăcere să fiu musafirul lor la ocazia aceasta minunată în istoria lucrului lor. La Rusali s'a ținut congresul tineretului din toată Jugoslavia. Surorile au venit și ele să ia parte la convenția tinerilor și în același timp să discute în vederea organizării lor. De mulți ani se gândesc ele la pasul acesta mare. S'au rugat mult timp ca Domnul să le dea conducătoare și să le dea curaj să „pornească înainte”, după cum a spus Dumnezeu lui Moise la Marea Roșie. După ce am ajuns la Cerna și am început să mai vorbim despre lucrul lor, ele au spus: „Noi credem că a ajuns timpul când putem să ne organizăm”!

Astfel, Luni, 29 Mai, 1939 a fost ziua lor mare! Delegate venite din vreo 28 de biserici s'au adunat într-o cameră, care mai înainte a fost întrebuințată pentru adunarea din Cerna, și cu rugăciuni pe buze și în inimi, s'a deschis ședința.

De mai mulți ani, surorile au recunoscut ca cea mai potrivită președintă pe sora Lidia din Belgrade. Dar ea să nu greșim de loc în alegerea noastră, noi din nou ne-am pus pe genunchi și fratele

Vacek, Secretarul General al Uniunii fraților din Jugoslavia, a cerut călăuzirea surorilor în acest pas important. Ca vicepreședintă, a fost aleasă, o soră din Zagreb; sora Zboril din Belgrade a fost aleasă secretară și casieră în același timp.

Surorile vor lucra în vara aceasta în direcția organizării societății în fiecare biserică locală. Ele au primit ca idealuri ale lor: rugăciunea, studiul biblic, studiul și interesul misiunii, după cum ne-a învățat Isus, „Mergeți în toată lumea”; binefacerea și dărnicia, îndemnând pe fiecare să dea proporțional, cel puțin zeciuiala din bunurile lor.

Foaia fraților „Glasul Evangheliei” va da o pagină pentru programele surorilor, ca în fiecare lună să aibă un studiu uniform pentru toate societățile.

Surorile deja se gândesc să întreprindă un misionar în sudul țării lor. Noi le zicem „să pornească înainte” în acest lucru nobil! Le dorim succes și multe binecuvântări în toate eforturile lor pentru a aduce împărăția Sa pe pământ! Dorim ca și noi, cât mai repede să le urmăm exemplul, în a organiza societățile noastre într-o uniune, pentru un serviciu mai mare.

SÂNGELE LUI ISUS

(Urmare din pag. 1-a).

Isus e dus pe Calvar. Crucea e întinsă jos, iar Fiul lui Dumnezeu e așezat pe ea. Piroanele străpung înflorător mâinile și picioarele Lui. Crucea e ridicată în sus și sângele curge. Curge pe cruce în jos, picură cald pe piatra Golgotei și de unde curge, lasă dureri neînchipuit de mari.

Se spune că Isus a murit de frângere de inimă. Artera aceea mare, care iese din inimă și care conduce sângele în tot corpul, se spune că s'a rupt și tot sângele din inima lui Isus s'a vărsat între coasta și plămânii Săi. De aceea, când soldatul l-a împuns în coastă, a ieșit de acolo nu numai apă, ci și sânge. Deci Domnul nu și-a dat numai o parte din sângele Său pentru noi, ci l-a dat pe tot. Din frunte, din cap, din

mâini, din picioare și din inimă. Sângele Său s'a vărsat pentru mine și tine.

Și Ioan ne spune că acest sânge ne curățește de orice păcat. Iubite ascultători! Sunt păcatele tale spălate prin sângele lui Isus Hristos? Dacă nu, atunci tu ești încă pierdut, încă în fărâdelegile tale. Nu uita că Isus a murit și pentru tine pe cruce. Jertfa Sa e în stare să-ți curețe și viața ta. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci tu, este să vii la crucea lui Isus, să te pocăiești aici de păcatele tale, să privești la Cel ce moare în locul tău, să crezi că El moare pentru tine și să-ți predai Lui viața. În clipa în care vei face acest lucru, sângele Lui te va curăți de orice păcat. Dumnezeu să te ajute la aceasta!

OMUL DIN DUD

Predică de A. Popovici

Luca 19:1-10.

Una din persoanele curioase ale Bibliei e omul mic de statură, numit Zacheu. E curios, nu pentru că e mic, ci, pentru că în văzul tuturor s'a ureat într'un dud, numai să-L poată vedea pe Isus.

De sigur a auzit el multe despre Isus, și când împrejurarea a putut să-i dea prilejul să-L și vadă, a căutat să nu-l piardă. Mulțimea mare, iar el mic, Isus numai în trecere, așa că trebuia să găsească o cale pentru a-L putea vedea. S'a suit într'un dud, spune Biblia. Era o cale bună, dar josnică. Zacheu se umilește la vârsta și apucăturile copiilor. Nu credea că lumea a răs când l-a văzut urcându-se în dud? El însă a făcut-o chiar dacă l-au răs, batjocorit și condamnat, pentru că în sufletul lui era ceva, ceva ce el nu putea spune nimănui. El aștepta ceva de la Isus. Și sunt sigur că aceleași cauze, aceleași lucruri, te au împins, sau te vor împinge la Hristos. Atunci, când aceleași lucruri vor apăsa greu pe inima, conștiința și sufletul tău, nu vei celi nicio cale, numai să ajungi la Isus.

Zacheu era conștient de ce se face în sufletul lui în care clocoteau cel puțin trei lucruri.

Întâi, Zacheu și-a dat seama **că e păcătos și are nevoie de mântuire**. A auzit că Isus iartă și mântuiește de păcat. Ce n'ar fi făcut el să poată sta de vorbă cu Isus? Cât ar fi dat el, dacă l s'ar fi putut spovedi și auzi cuvintele: „Iertate-ți sunt toate păcatele!”

Isus spune despre el la urmă: „...astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta...” Zacheu păcătosul e mântuit. Păcate multe, mari și grele, păcate care apăseau pe sufletul său, au fost iertate. Isus l-a mântuit. Oare nu pentru mântuire ai lăsat tu totul, ai pierdut stima, societatea și poate cariera? Nu pentru mântuirea sufletului ai da și ai face totul?

Si ce **simplu e să te mântuiești!** E destul să recunoști furticarul de păcate din viața ta, și cu inima doritoare să-L cauți pe Isus, să te apropii de El și, într'o spovedanie sinceră, să lași lăuntru tău să-I vorbească. Nu trebuie vorbe alese, cuvinte frumoase, pentru a-l arăta lui Isus starea ta. El te înțelege. El pricepe bătaile inimii tale. Te mântuie și te primește ca pe al Său.

Ce **repede poți fi mântuit!** Nu e nevoie de ani întregi, nu de luni, ba nici de zile. La Zacheu mântuirea a durat câteva clipe. O secundă și, din pierdut, ești un mântuit. Isus nu are nevoie de timp îndelungat. Pentru El ajunge o inimă zdrobită de păcate, lăncedă după mântuire și pace. Nu canoane, nu jertfă sau sacrificii, ci o pocăință curată, o credință neclintită în Isus și ești mântuit.

Ce **mare e mântuirea!** Isus nu se sperie chiar de un munte de păcate. Oricâte păcate, oricât de mari, El le poate spăla. „Sângele lui Isus ne curățește de **orice** păcat”; iarăși: „De vor fi păcatele tale roșii... se vor face **albe**...” Mântuirea lui Isus nu are hotare. Niciodată păcatele tale nu sunt **prea** mari, pentru ca Isus să nu le poată spăla. Izvorul mântuirii e în stare să spele păcatele unei lumi întregi, care, cu pocăință, cere iertare. Fii sigur, sângele lui Isus poate să te facă alb, mai alb ca zăpada.

Un alt lucru care clocotea în lăuntru lui Zacheu, era **lipsa bucuriei în viață**. Poate nu putea el arăta aceasta clar, dar era golul care îl împingea spre Isus, și care era plin de dor să-L întâlnească. Bucuria avută după întâlnirea cu Isus, arată că înainte îi lipsea. Un mântuit, și numai el poate avea bucuria în viață.

Cel mântuit are o **bucurie ade-vărată**. Ea nu e provocată de lucruri din afară, ci e izvorită din starea mulțumitoare a inimii. Izvorul bucuriei nu e nici ochiul, nici urechea, ci inima. Și ce bucurie poate curge din inimă când în ea e filmul atâtor păcate?

Bucuria celui mântuit e trainică. Nu se poate spune că e bucurie starea produsă de fluierul, cîmpoii sau vioara cântărețului, care încetează odată cu trenul coardelor. „Râuri de bucurii curg din inima mea”, cântă cel mântuit, și aceste râuri nu pot fi zăgăzuite sau oprite. Izvorul lor nu seacă. Apostolul Pavel scrie din închisoare, din lanțuri: „bucurati-vă”. Primii creștini, în fața fiarelor din circurile Romane, cântau. Iar azi credinciosul moare cu fața senină, căci haina e albă prin sângele Mielului.

Bucuria unui mântuit e cerească. Nu pământul care e înecat de lacrimi și suspine, nu el poate da bucurie, ci cerul. Acolo e cân-

tarea sfinților, corul mântuiților, harfele îngerilor, acolo nu e neceaz nici întristare, iar lacrima s'a șters. Credinciosul a pătruns acolo prin Isus, iar starea sa launtrică e tortă aprinsă de cer.

Și, în sfârșit, Zacheu **dorea să fie fiul lui Dumnezeu**. Prin Isus a câștigat aceasta. Domnul spune: „...și el este fiul lui Avraam”. I-a fost destul de lungă privilegiu, a mâncat destule roșcovele, a păzit destul porcii străinului, acum dorea pe Tatăl.

Accasta e setea care chinuiește sufletele noastre. Cântărețul din Psalmi se aseamănă cu cerbul ce aleargă în căutarea izvorului. Augustin mărturisește că nu găsește odihnă decât la Tatăl. „Sufletele noastre nu găsesc odihnă până nu se odihnesc în Tine!”, se roagă el. În sufletul fiului alungat, fiecare gând la tatăl său îi produce o rană, o durere. „Ah!”, se văita un necredincios, „dacă n'aș mai auzi vorbindu-se de El, aș trăi mai ușor”.

Sufletele noastre doresc casa și legătura cu Tatăl. Isus știe aceasta. De aceea cei ce-L primesc, cei ce cred în El, au dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu. Prin Isus, vrăjmășia cu Tatăl s'a șters și am fost împăcați cu El. Păcatele noastre, care au fost pricina alungării, au fost spălate, iar Tatăl ne-a iertat și cu brațul deschis ne primește la El.

Minunea înfierii prin Isus se poate repeta și cu tine. Poate cauți să ascunzi chinul pribegiei tale, ți-e greu să-l cunoască alții, întâlnești-te cu Isus, iar dacă e și pe lângă tine în trecere și nu găsești o altă cale, suie-te chiar în dud, fă tot posibilul să-L cunoști, și El, care cunoaște inima și ce se ascunde în ea, se va opri în fața ta, te va asculta și te va mântui. E mai bine fiu în casa Tatălui, decât rob și sclav pe câmpul străinului.

LA 28 MAI, a. c. frații din biserica Cernăuți-oraș, au avut o zi de bucurie și reculegere sufletească, cu ocazia serbării tinerețului și a vizitei fr. și sorie Starmer din București, care ne-au înviat prin Cuvântul Domnului. Subiectul, din care s'a vorbit în timpul serbării, a fost „Călătorie pe mare”, iar programul a fost condus de fr. Ioan Hnatiuc. Programul a fost împodobit cu poezii, cuvântări și corul din biserica Roșă, condus de fr. Ioan Rusu.

Din lumea largă

In Africa. Pe coasta răsăriteana a Africii s'au simțit în săptămâna trecută mari cutremure. Orașul Acra și alte localități au suferit mari pagube. Sunt și victime găsite sub dărâmaturi, vreo 66. Numeroase clădiri au fost prăbușite precum și o parte din uzina electrică din Acra.

Din cauza ploilor torențiale, în multe părți s'au produs mari inundații, prin toate țările. În Slovacia apele revărsate, în urma ploilor, au luat 5 poduri, printre care trei sunt din beton, iar numeroase clădiri s'au surpat.

Intre Anglia și Polonia se va încheia un acord militar peste puțin timp. Mareșalul Smygl Rydz a și fost invitat să asiste la manevrele militare britanice din Septembrie.

Un ziar german anunță că au sosit mai multe vapoare engleze și franceze, care au descărcat material de război pentru Polonia.

Japonezii anunță că în săptămâna trecută au trecut frontiera Manciuriei 150 de avioane sovietice. Comunicatul mai anunță că 18 avioane japoneze au oprit avioanele sovietice și au doborât 49 din ele. Japonezii au pierdut vreo câteva avioane. Japonezii anunță că în sudul provinciei Shansi se dau lupte grele între trupele chineze și japoneze.

Omul, cu cât știe mai mult, cu atât ar dori să știe și mai mult. Cu cât are mai mult, cu atât ar dori să aibă și mai mult. Acum se proiectează în America, țara minunilor, o expediție care să scoată la suprafața pământului bogățiile mari ale unui oraș scufundat de aproape 300 de ani, de un mare cutremur. Se spune că acest oraș a fost punctul de depozitare vremelnică a lingourilor de aur ce se duceau în Spania. De altfel orașul era un mare centru comercial. Căpitanul care a proiectat expediția, spune că împreună cu orașul s'a scufundat atâta aur câte pietre au avut clădirile lui. În vederea expediției, căpitanul a construit aparate de scufundat speciale, astfel ca, cei care se scufundă să poată comunica între ei prin fire telefonice. Pentru acoperirea cheltuielilor acestei expediții s'a pus la îndemâna căpitanului suma de 1 mi-

lion dolari. El speră că la această expediție va putea să acopere primele cheltuieli ale expediției prin bogățiile scoase din fundul oceanului.

Germania urmărește cu mare atenție activitatea de refacere a Spaniei și intențiile generalului Franco. Deoarece problemele economice ale Spaniei sunt de mare importanță, Germania și Italia

caută să sfătuiască pe generalul Franco să nu ceară în această privință nici sfaturile nici ajutoarele Franței și Angliei, ci, să recurgă numai la ajutoarele Germaniei și Italiei. Se spune că guvernul spaniol ar fi declarat că va cere ajutor numai dela aceia care au ajutat-o în luptele contra guvernamentelor.

—o—

ÎN ZIUA DE RUSALII frații din Siclău, jud. Arad au avut un frumos botez când 11 suflete au făcut legământ sfânt cu Domnul. Serviciul botezului a fost îndeplinit de către fr. V. Torsan care a vorbit din Cuvântul Domnului dela Faptele 8:26—40, ajutat fiind de fr. M. Borba, la împărțirea Cinei Domnului. Corul fraților din loc, condus de fr. Cosman, corul din Socodor și cel din Grăniceri, precum și cel din Nădab au împodobit programul.

FRĂȚII din biserica Clopotiva, jud. Hunedoara, au avut mari bucurii cu ocazia redeschiderii caselor de rugăciune, când s'au bucurat ascultând și predicând Cuvântul Domnului. Împreună cu frații din Ostrov au aranjat o frumoasă serbare. Peste o săptămână au avut conferința Cereului ținută în Balomir. După masă au avut evanghelizare la care au servit din Cuvântul Domnului frații I. Rusu din Lupeni și D. Cornea.

La 23 Aprilie surorile din Clopotiva au avut o frumoasă serbare dată în folosul săracilor, prin vinderea lucrurilor de mână făcute de surori.

La 7 Mai surorile din Ostrov le-au urmat pilda aranjând a serbare tot în folosul săracilor. Aceste programe au fost împodobite de muzica și corul mixt din Ostrov și Clopotiva, conduse de frații Clep și Lăzărescu.

Un creștin mut

Într-o biserică din China, un om se scula să mulțumească lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi. El se raga zicând: „O, Dumnezeule, ai milă de mine și nu mă osândi. Eu am fost până acum un creștin mut. Atunci când m'am botezat, diavolul veni la mine și-mi spuse: sunt destui predicatori care să predice, tu nu trebuie să te ocupi cu așa ceva. E destul că te-ai pocăit. Eu am ascultat de vocea înșelătoare și am devenit ani îndelungați un creștin mut, trăind asemenea unui suflet pierdut.”

Harul Domnului se va revărsa în inimile noastre și ne va întări în lupta vieții, dacă vom mărturisi cu gura pe Domnul, oricui, oricând și oriunde.

A TRECUT LA CELE veșnice, la 13 Aprilie, sora Ionescu Irina din Groși, jud. Bihor, după o suferință lungă de mai mulți ani. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de către frații Catona Fl., seminarist, Ardelean L. T. Ilea și Ionescu Teodor.

ÎN GALATI, jud. Făgăraș s'a ținut la 26 Mai înmormântarea sorei M. Marbau de către frații M. Flueraș, D. Dumitrescu și I. Chiș, seminarist. Mai mulți tineri din Schișoara au cântat și un mare număr de ascultători au auzit vestinduse Evanghelia.

FRĂȚII DIN COMUNA RUCȘIN, jud. Hotin, au avut o mare bucurie în ziua de 21 Mai a. c. cu ocazia vizitei fratelui și sorei Ciornei. Aici au fost adunați frații din mai multe sate pentru a lua parte la Cina Domnului. Fratele Ciornei a arătat fraților, că Domnul Isus a lăsat simbolul acesta ca o adevărată amintire a morții și învierii Sale, pentru că El a știut că oamenii vor uita repede de jertfa Sa, după cum și Israel a uitat repede ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei, când i-a scos din țara Egiptului. După Cină, a urmat o frumoasă serbare a tineretului, care a fost împodobită cu poezii, dialoguri, duete, etc. Iar corul local și cele patru coruri din alte sate, au cântat spre slava Domnului. După terminarea serviciului, trei suflete s'au predat Domnului, mărturisindu-și păcatele.

CU OCAZIA REDESCHIDERII caselor de rugăciune, frații Iosif Chiș, seminarist și G. Moldovan, au făcut o frumoasă misiune de o lună de zile dela 26 Aprilie la 26 Mai, în județele Târnava Mare și Mică, Făgăraș, Brașov și Sibiu, făcând vizite familiilor. Frații vizitați au avut mari bucurii.

ÎN SIMERIA au avut frații o mare zi de bucurie cu ocazia serbării orfanilor și a zilei mamei, a doua zi de Rusalii. Serviciul a fost condus de fr. I. Mărza, au cântat corurile mai multor biserici care au luat parte, iar serbarea mamei a fost condusă de surorile F. Popovici și E. Ardelean.

Înviearea morților

de L. L. Sezonov

Ce este înviearea?

În acest articol vom studia natura sau ce este înviearea morților. Biblia vorbește de mai multe feluri de învieri, ca de ex.: întâia înviere, înviearea spirituală, înviearea morților. Pe noi, de data aceasta, ne interesează înviearea generală a tuturor oamenilor, a dreptilor și nedreptilor, a credincioșilor și necredincioșilor, a creștinilor și a păgânilor.

Ce nu este înviearea?

În privința învierii morților există multe păreri greșite, multă încurcătură și multă neștiință. Pentru aceasta vom răspunde întâi ce **nu este** ca apoi să spunem **ce este** înviearea morților sau a trupurilor.

Întâi, înviearea trupurilor nu este o simplă viață renăscută sau nouă aici pe pământ și căpătată în urma pocăinței și credinței în Domnul Isus Hristos.

A doua, înviearea morților nu este o figură de vorbire, un simbol sau o spiritualizare a vieții dincolo de mormânt. Prin înviearea morților, nu înțelegem continuarea existenței sufletului după moarte.

A treia, înviearea nu este un lucru care aparține trecutului sau prezentului. Unii dintre oameni s'au abătut dela adevărul biblic, spune apostolul Pavel, pentru că ei „zic că a și venit înviearea” (2 Tim. 2:18).

A patra, înviearea trupurilor nu este nemurirea sufletului dincolo de mormânt, în veșnicie, despărțit de trup, pe motiv că trupul e făcut din materie.

A cincea, înviearea trupurilor sau morților nu este o refacere, o păstrare și reconstituire **întocmai** a trupurilor noastre pământești. Învățătura egiptenilor învăța că trupurile pământești, întocmai cum au fost pe pământ, trebuie cu orice preț să rămână și dincolo de mormânt, altminteri sufletul nu poate exista în lumea cealaltă. De aceea ei se ocupau cu unificarea sau păstrarea trupurilor celor morți. Însă credința și învățătura creștină tăgăduiește aceasta cu tărie, acest păgânism vechiu și nou și învață clar și pe înțelesul tuturor: „că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu” și că: „putrezirea nu poate moșteni neputrezirea” (1 Corint. 15:50).

Să presupunem că trupul omului moare și e îngropat; sau este ars în foc; sau înecat în mare; sau este sfâșiat de fiarele pământului, etc. Toate părțile trupului mort se desfac, putrezesc și se împrăstie în toate părțile. Cu timpul, materia din care a fost făcut trupul celui mort, se ivese în plante, copaci sau sub alte înfățișări materiale. Oare la înviearea trupurilor se vor strânge, din nou, toate părțilele sau rămășițele vechiului trup mort? Oare va fi nevoie, ca la înviere, trupul vechiu să fie refăcut sau redus laolaltă? Răspundem, NU. Înviearea trupurilor nu are nevoie de această strângerea sau clădire din nou a vechii materii trupesti. Pentru că, trupul cel înviat nu va fi **întocmai**, în ce privește materia sau constituția lui, cu cel ce a fost îngropat în mormânt. Atunci, la înviere se crează cu trup cu totul nou? Răspundem, NU. Pentru că între trupul mort și putrezit și cel înviat va fi o legătură oarecare, o identitate oarecare, pe care însă, până astăzi nu o cunoaștem în deajuns de bine. Cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu nu discută și trece în tăcere **procesul** sau mai exact modul, sau felul cum se produce înviearea trupului, în schimb ne spune foarte multe, precise și clare despre

trupul cel înviat.

Apostolul Pavel discută mai pe larg, în epistola lui către Corinteni, capitolul cinceisprezece, despre trupul cel înviat din morți. El a răspuns la interesanta și foarte dificila întrebare: „Cum înviează morții? Și cu ce trup se vor întoarce?” În ce privește trupul cel înviat, apostolul face mai multe observațiuni. Să le notăm pe rând:

1. Un trup dela Dumnezeu: „apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește” (38).

2. Un trup neputrezitor: „trupul este semăn în putrezire și înviează în neputrezire; morții vor învia nesupuși putrezirii” (42:52).

3. Un trup plin de slavă: „și înviează în slavă” (43).

4. Un trup plin de putere nouă: „și înviează în putere” (43).

5. Un trup duhovnicesc: „și înviează trup duhovnicesc” (44).

6. Un trup ceresc: „sunt trupuri cerești; tot așa vom purta chipul Celui ceresc” (40:49).

7. Un trup schimbat: „dar toți vom fi schimbați” (51).

8. Un trup nemuritor: „și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (53).

Acum, să rezumăm cele spuse de învățătura Scripturii despre înviearea morților, adică a trupurilor. Întâi, înviearea trupurilor din morți este rațională și posibilă. „Ce sămenii tu, nu înviează, dacă nu moare întâi. Și când sămenii, sămenii nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță” (Corint. 15:36—37). Apoi, trupul înviat din morți va fi un trup cu totul spiritual. Acesta se va deosebi de cel firesc sau pământesc care este material și trecător. Trupul spiritual va fi într'un chip desăvârșit, potrivit pentru nevoile noastre spirituale din lumea de dincolo de mormânt. Astfel, cei ce vor învia din morți, „nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii” (Luca 20:35—36). Și trupul înviat din morți nu va fi sub puterea legilor, obișnuite de acum, în ce privește timpul, spațiul, etc., etc. În sfârșit, între trupul mort și cel înviat din morți, va fi o legătură oarecare. Pentru că „ceea ce sămenii”, aceea „răsare”. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune întocmai în ce va fi această legătură și nici cum va fi ea.

Harmonii
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc
K e c s k é s
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.

ÎN CURTICI s'a ținut la 20 Iunie în mormântarea sorei Nușca Pai. Serviciul a fost săvârșit de frații Iov T. și C. Pascu.

FAPTE, PILDE și IDEI

Ceasul înșelător

C. Spurgeon, unul dintre cei mai buni observatori ai oamenilor, făcu odată o pictură minunată a creștinului numai cu numele: „Ingrijitorul hotelului trebuia să pună în fiecare cameră de culcare un ceas. În odaia mea era un ceas de marmură neagră, dar unde trebuia să fie arătătorul orelor, era loc gol. Aceasta mi-a dat o lecție bună. Și eu mă tem că e adevărată și anume, că în bisericile noastre sunt astfel de locuri goale, căci sunt mulți creștini numai cu numele, care nu au lucru și ceea ce e mai trist, că aceștia sunt dintre aceia care s'ar putea mai bine întrebuința în via Domnului.”

Câți avem și noi dintre acești creștini talentați care nu au niciun serviciu în biserică!

Cele mai bune intenții

Pe mormântul unui francez se găsește următoarea inscripție: „Aici odihnește un om care a avut cele mai bune intenții.”

Câți dintre oameni nu trăiesc, având cele mai bune intenții și câți dintre noi nu luăm hotărâri dintre cele mai bune, dar care rămân hotărâri numai! Cât de mulți nu s'au hotărât să se pocăiască, dar au rămas numai cu hotărârea!

Cele mai bune hotărâri și cele mai bune intenții nu valorează nimic, dacă nu sunt puse în practică. Ia azi hotărârea să te predai Domnului și împlinește-o! Vei fi cel mai fericit om de pe pământ și se va putea spune despre tine că ai avut cele mai nobile fapte, nu numai cele mai bune intenții.

Un tablou scump

Un om învățat a intrat odată în casa unei femei sărace, unde a văzut atârnat pe perete un tablou. Privind-o mai de aproape, învățatul a constatat cu uimire că tabloul era o picătură vestită a unui pictor talentat. Întrebând pe femeie că de unde are tabloul, ea a spus că mai demult a îngrijit în casa ei pe un soldat rănit, venit de pe front și când acesta a murit i-a lăsat ca amintire tabloul. Ea a fost foarte mirată când i s'a spus că acest tablou valorează până la 1000 de franci. Nici nu și-ar fi închipuit că are în casa ei o astfel de comoară, fără să știe de ea.

Tot așa avem și noi, iubii cetitori, un tablou de preț, mult mai de preț ca al femeii din această povestire. E tabloul ce reprezintă pe Domnul răstignit pe Golgota. Ochiul sufletului tău îl poți vedea oricând, numai să te apropii de El, căci El e aproape, foarte aproape de tine. El poate e chiar lângă tine în această clipă

și așteaptă să-i deschizi ușa inimii tale și să-L primești. Numai după aceea vei vedea ce comoară prețioasă ai avut lângă tine și tu n'ai știut despre valoarea ei

nimic. Valoarea ei e viața ta veșnică asigurată. Nu vrei să-L primești în viața ta de toate zilele și să-L urmezi neîncetat? El va fi atunci bucuria și bogăția ta.

CLEVEȚIREA

(Urmare din pag. 2-a)

În loc să mustre pe sora sa cu privire la pacatul clevetirii, a ascultat-o și a luat și el parte la el, căci acest păcat este și molipsitor. Este de ajuns să îngădui cuiva să clevească pe cineva dintre frați, că imediat ești ispitit să duci mai departe ce ai auzit, sau să te scapi sa zici o vorbă chiar în timp ce clevetitorul îți vorbește. De aceea este bine să nu îngăduim să se vorbească în fața noastră de rău un frate sau o soră. Să spunem celui sau celei ce ne vorbește că n'avem timp și nici plăcere să ascultăm așa ceva, oricât de mult s'ar supăra și să-i învățăm să respecte porunca Domnului Isus: „Du-te și muștră-l între tine și el”. Spurgeon a spus în această privință că fiecare creștin ar trebui să aibă un cimitir bine îngrijit în care să îngroape lucrurile rele auzite dela clevetitori. Și tot el a spus că ar trebui să spunem acestora, de câteori încep să ne vorbească: „Urechile mele nu sunt coșuri pentru aruncat gunoarie sau murdării în ele”. Cred că dacă Aaron ar fi făcut așa, Maria n'ar fi avut curajul să spună cele ce a spus și ar fi fost împiedecată de a săvârși pacatul clevetirii atât de scârbos și urit de Dumnezeu. La fel și noi, dacă am proceda așa am face un bine, întâi sufletului nostru, scutindu-l de mânia și răcirea dragostei față de frați și surori și apoi am

face un bine și celor ce se ocupă cu clevetirea, căci i-am trezi și i-am scăpa de osândă și am scuti biserica de ruină.

Al doilea fapt ce se desprinde din această întâmplare, este că, după ce Maria a fost pedepsită de Dumnezeu așa de aspru pentru pacatul clevetirii, poporul Israel n'a putut să înainteze în călătorie, ci a trebuit să stea pe loc, pana ce Maria, la mijlocirea lui Moise, a fost vindecată de Dumnezeu de lepra ce era pe ea, ca drept pedeapsă pentru pacatul ei.

La fel și bisericile noastre, nu pot înainta atât timp cât clevetitorii nu sunt vindecați de lepra clevetirii. Cât timp clevetitorii își fac lucrul lor, biserica va fi împărțită în tabere, vor fi certuri, desbinări, ură în loc de dragoste, moleșală și desinteres în loc de râvnă și bucurie. Pacatul clevetirii ucide sufletul celui care-l practică, al celui care-l ascultă și de multe ori și pe al celui care e vorbit de rău.

Să ne rugăm Domnului să nu ne lase în ghiarele acestui păcat, să vindec pe cei căzuți în mrejele lui, ajutându-i să se lase de el. Dacă cu niciun chip nu vrea să se lase de acest păcat, afară din tabără cu astfel de element, cum s'a procedat și cu Maria și să nu fie primit până nu e vindecat, căci lepra aceasta e molipsitoare și duce la moarte.

RELIGIO ILLICITA

(Urmare din pag. 3-a)

re-pericol pentru stat și societate? A fost religia creștină considerată „Religio Illicita” adică religie nepermisă de legi; religie ilegală și fără drept de a fi adoptată? În primii ani, creștinii au trebuit să sufere împotrivirea Evreilor care, pe toate căile luptau pentru distrugerea urmașilor lui Hristos! Dar, în partea a doua a secolului întâi, s'au ridicat în contra lor și puterile mari ale Romei. Ei au fost socotiți în afară de lege. Noi, privim în acele timpuri depărtate și ne întrebăm cum se poate ca o credință atât de curată, o religie atât de glorioasă, să fi avut în contra ei atâți dușmani. Cine

poate să persecute pe creștini, numai pentru că ei vreau să trăiască după învățătura lui Hristos, când aceasta aduce pentru fiecare popor și pentru fiecare țară numai faloase și binecuvântări mari. Și totuși creștinii adevărați au fost și sunt persecutați. Niciodată creștinii n'au persecutat dar au fost persecutați. Mângăierea pentru cei ce urmează pe Hristos este găsită în aceeași credință pe care au avut-o sfinții, în același persecuții, semn că ei sunt pe calea cea strălucită, și în încredințarea sfântă că se merită să trăiești și să mori când ai această țintă măreață înaintea, Hristos și Impărăția Sa.